

som fik en særlig Udgiftsforøgelse ved Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente. Det viste sig nemlig, at der var ingen saadanne Kommuner. De Kommuner, man beskyldte for den store Karrighed, var oppe paa de Ydelser — med Dyrtidshjælp og det hele —, som gennem Aldersrenteloven blev fastsat. Derfor kunde man slet ikke fordele disse 1½ Mill. Kr., det var et overflødigst Beløb, der var stillet til Disposition; man kunde daarligt nok fordele en Trediedel deraf.

Det viser, at der indenfor Kommunerne har været en udtalt Forstaaelse af hele denne Lovgivnings sociale Betydning, ogsaa medens Administrationen af den var overladt fuldt og helt til det frie Skøn. Og det er jo saa langt fra Tilfældet, at der bliver fri Bane for dette Skøn. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde forleden Dag, at Ministeren faar slet ingen Indflydelse paa dette Skøn, det faar han slet intet at gøre med, det er fuldstændig overgivet Kommunerne. Og det ærede Medlem Hr. Vesterager sagde, at af disse Bestemmelser, som her foreslaas, følger det ganske simpelt, at paa begge Sider af Landevejen, som danner Sognegrænsen, kan de gamle komme til at leve under økonomisk helt forskellige Forhold. Ja, saadan var det nu ikke tidligere ret mange Steder, og hvis det ærede Medlem vil være saa venlig — det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen — at gennemlæse § 8, saa vil de se, at der staar: „Besværinger over de af vedkommende kommunale Myndigheder i Medfør af nærværende Lov, *herunder dens § 6*, tagne Bestemmelser kan ikke indbringes for Domstolene, men forelægges for Overøvrigheden, hvis Afgørelser atter kan indankes for Indenrigsministeren“. Med denne Paragraf er det Hensigten at sikre en ensartet Behandling af de gamle rundt i de forskellige Kommuner, hvor Forholdene ligger nogenlunde ens. Derigennem er der givet, i sidste Instans, Ministeren Bemyndigelse til at drage Omsorg for, at der gøres Ret og Skel, at der ikke skabes Spring mellem Ydelserne i de forskellige Kommuner, hvor Forholdene ligger paa nogenlunde samme Maade, og at der ogsaa vises et ligeligt og rimeligt Hensyn til saadanne i Trang stedte Aldersrentenydere indenfor den samme Kommune, som bør behandles efter de samme Principper. Skønretten har Kommunen, men en vis Regulering af den, saaledes at man sikrer sig mod Uretfærdighed, mod Urimelighed, mod Karrighed det ene Sted og Ødselhed det andet

Sted, er givet i Ministerens Haand i Henhold til § 8.

Nu er der ærede Talere her, som har sluttet sig til det Forslag, der i den senere Tid har henligget i Landstinget, og som har sagt: Se, her er Vejen, lad os løse Opgaven paa Grundlag af dette Forslag. Nu maa jeg for det første sige, at i Landstinget ligger der intet Forslag; det er en selvsagt Ting, at da jeg fremsatte dette Aldersrenteforslag her i dette høje Ting, tog jeg det i Landstinget foreliggende, af min Forgænger fremsatte Forslag tilbage, thi almindelig logisk Sans maa sige, at man ikke kan have et Aldersrenteforslag liggende til Behandling i det høje Folketing og et andet i det høje Landsting; det var da nødvendigt at tage Forslaget i Landstinget tilbage. Men jeg nødes til at minde ærede Medlemmer om, at dette Forslag, som laa i Landstinget, betød ingen Beparelse, ingen Nedskrivning af Udgiften. Det var et Forslag, som skulde hvile i sig selv, paastod man i hvert Tilfælde — jeg nærer nu ikke ringe Tvivl om, at det vilde være blevet muligt —, og det er altsaa ikke et Forslag, gennem hvilket man kan løse nogen af de Opgaver eller naa noget af de Maal, som man har stillet sig gennem det Forslag, der her foreligger. Nu skal jeg slet ikke komme ind paa alle de Sammenligninger, der her er anstillet mellem Takster, som er foreslaaet i svunden Tid af forskellige Ministre eller af forskellige politiske Partier, forskellige Udvalg. Jeg skal heller ikke beskæftige mig med Citaterne af tidsprægede Udtalelser. Jeg overlader gerne dem, der mener derved at finde Lægedom for Tidens Vanskeligheder, at grave sig ned i svundne Tidens Rigsdagstidender for deraf at hente Trøst eller Angrebsstof. Thi vi lever under ændrede Forhold; den økonomiske Bæreevne er væsentlig mindre, Parikronen er genvundet, og alt dette maa finde sit Udtryk i Lovgivningen paa dette Omraade som paa andre, saa sikkert som det er, at den Deflation, som maatte blive Konsekvensen af Inflationen, ikke skulde bringe en væsentlig Forøgelse af de reelle Udgifter, ogsaa til den sociale Lovgivning, som gennemførtes i Inflationstiden. Og det vilde jo blive den nødvendige Konsekvens af ikke at skride til Ændring.

Jeg har, hvad man sikkert ikke vil finde urimeligt, ladet foranstalte en Sammenligning mellem det, som den gældende Lov byder, det, som den tidligere højtærede Indenrigsminister Hr. Hauges Landstingsforslag byder, og det, som det foreliggende